

Susanna Griso, Fina Brunet i Gemma Nierga

Tres senyores d'avui

Des que TV3 va estrenar *Tres senyores i un senyor* ja han passat deu "senyors" per aquesta autèntica màquina de la veritat que formen Fina Brunet, Gemma Nierga i Susanna Griso. Del recel inicial, els senyors han passat a fer cua per a "entrar-hi". És l'atracció fatal de la seducció.

No som dones d'un sol home".

Amb aquesta ambigüitat juganera s'acomiadava Gemma Nierga el dilluns, dia 28 de juny, després de posar el sociòleg Josep Vicent Marquès entre la planxa i la paret. "Fins a la setmana que ve", amb un altre home en les seves urpes i en les de Fina Brunet i Susanna Griso. Les tres senyores que cada dilluns "despullen" –"en certa manera", matisa la Gemma– un senyor.

I el primer senyor que van "compartir" aquestes tres senyores, no era allò que s'entén ben bé per un senyor –"¿Em tractareu de vostè?"–: el futbolista Pep Guardiola. El noi de Santpedor, tímid per naturalesa –terreny, el de la tímidesa, en què potser el migcampista del Barça tindrà un abans i un després marcat per una entrevista publicada a la revista *Woman*; un desplegable així ho fa sospitar–, fou devorat pel que aleshores encara eren tres incipients seductores televisives. Era la prova de foc imprescindible per a un joc que programa rere programa guanya en següent i fermesa.

Però en aquesta fita que és, segons Fina Brunet, "agafar personatges absolutament coneguts per la seva imatge i pel seu aspecte públic, i girar-ho del revés", entre Pep Guardiola i Josep Vicent Marquès, vuit homes més han passat pel quiròfan "inofensiu" d'aquestes tres boges del bisturí. L'èxit de l'operació, en aquest cas, no tan sols depèn de l'habilitat d'obrir, treure la informació desitjada i cosir de les tres periodistes, ni de l'oxigen que li vagin subministrant, sinó també, i en bona part, del senyor-pacient i la capacitat d'encaixar amb sentit de l'humor el sentit de l'humor femení, arma de dona amb més perfum que anestèsia. "Mai no volem deixar en ridícul ningú", afirma Susanna Nierga.

De les tres formes tan diferents –qüestió d'estils, en diuen elles– d'entrar en la personalitat dels homes, hi ha, segons Carme Basté, directora del programa, una cosa en

"No som dones d'un sol home". D'esquerra a dreta, Susanna Griso, Fina Brunet i Gemma Nierga.

comú: "Són tres dones joves, periodistes, fresques, i tenen una visió de dones, però de dona jove; jo sempre dic de dones de menys de trenta anys". ¿Aprofitar les armes pròpies de la condició femenina? "Sí, les armes professionals –continua Carme Basté– i de la seva condició de dones en aquest joc que s'estableix entre els dos sexes".

El fet que *Tres senyores i un senyor* sigui elaborat per un equip bàsicament femení té una finalitat molt concreta: buscar més complicitat i solidaritat en el programa i aconseguir que sigui més viu el joc que deïem. "Això, en les reunions es nota", assegura la Susanna. "Una mica *marujas*,

totes", diu la Fina. "Més que *marujas*, un galliner", hi torna la Susanna. La Gemma, un xic seriosa, fa: "No ho entenc gaire, això de: 'Ai, sou dones, treballem com a dones'. No crec en una manera diferent de treballar".

¿Feminisme? ¿Seducció? Que no van de feministes, ho van deixar clar en l'inici del programa en què entrevistaren Josep Vicent Marquès: "Dels feministes, no me n'acabo de refiar", deia la Fina Brunet. I la Gemma Nierga hi afegia: "Però millor un d'aquests que no pas un dels irreversibles". "És un feminisme *light*", opina la Gemma. Quant a la seducció –segons la definició: "Acció i efecte de seduir. Acció

d'induir a cometre el mal, a encoratjar-lo. Força o capacitat de seduir", és un joc "natural". "Mai no t'ho plantejes", assegura la Susanna. "Hi ha homes que ho provoquen -afegeix la Gemma-, que es presten al joc: 'Aiii, quina miraaadaaa' o 'Ai, tu, com vas vestida' i nosaltres: 'Aiii, què ens diu'. I entrem en el joc". Hi ha de tot, des de l'home que es presenta com a home davant tres dones fins als homes que les tracten com a entrevistadores pures i dures.

Elles se'n surten millor quan al davant tenen allò que tothom entén per un senyor. La curta experiència de l'espai televisiu ai-

ta". La Fina Brunet és així de clara a l'hora dels resultats: "A més, és la imatge que la gent s'endurà d'aquella persona, perquè nosaltres el que fem és, senzillament, ser allà perquè ell ressalti".

Al llarg de deu programes hi ha hagut una mica de tot. I la dificultat dels senyors més joves per a seguir el joc davant una seducció de tres senyores que els acorralen és deguda, potser, al fet que estan més preocupats que la resta per la imatge. La crítica dins de l'ordre -totes tres mosseguen la poma, però quasi mai se l'empassen- en què es basa l'atac i el joc que practiquen funciona molt millor amb el que

malauradament tan de moda són aquests últims temps: el ginecòleg Santiago Dexeus; Carles Sans, d'El Tricicle, que va haver de canviar uns bolquers a un nadó; Joan Lluís Bozzo, director de la companyia de teatre Dagoll Dagom; o l'escriptor Néstor Luján.

Però els qui més han enganxat al públic, aquells senyors que realment han seduït l'audiència han estat, bàsicament, dos: el secretari general de Convergència Democràtica de Catalunya, Miquel Roca, a qui les senyores van tenir l'encert d'endevinar una d'aquelles preguntes que tot mortal es fa sobre aquelles persones que viatgen tant, com és, en aquest cas, un polític que es passa mitja vida en el pont aeri Barcelona-Madrid: quan li van fer fer una maleta de viatge amb tot un seguit de peces de roba i objectes entre els quals havia de triar els que considerava indispensables, Roca va rebutjar amb la tranquil·litat que requeria fer palesa la seva fidelitat una capsa de preservatius marca Durex que les senyores van oferir-li.

L'altre personatge que va captivar tothom va ser Miquel Duran, president de l'ONCE, que es va mostrar com un gran amfitrió en el joc de la seducció. "Sou molt maques", va dir. Del mordent de la frase, atès que en Duran és cec, no se'n van escapar ni les senyores. I ell va continuar amb el joc de la bellesa de les conductores del programa. Elles, que van anomenar Duran "Al Cupone" li van riure les galanteries i van deixar de respirar, segurament com tothom, quan el cec més important dels cecs va començar a sacsejar la coctelera per tal de preparar un *whisky sour*. Elles no es van poder estar tampoc de transmetre-li les seves essències de dona i van ballar un tango amb Duran, que no volia ser menys que Al Pacino en el recent *remake* de *Scents of woman*.

Amb tots aquests ingredients, ¿se sobten els senyors quan han d'acudir al programa? "En un principi vénen una mica morts de por, això és nota", confessa la Gemma Nierga. "Vénen molt nerviosos -apunta Susanna Griso-, pensa que hi ha elements del programa que no els han explicat mai, i no saben amb què es trobaran. I pregunten: '¿Què em fareu fer? ¿Em fareu planxar?' o 'Jo no sé fer això o allò'". I la Gemma recorda, tota enriolada: "Diuen: 'No em feu cantar', i comencen a suar". "Quan entren -admet la Fina-, miren de seguida què hi ha damunt la taula, però no veuen res fins al final". Es tracta de sorprendre'ls. I res millor que una mica de mala jeia encoberta: "Som molt punyetes", reconeixen totes tres.

xí ho demostra. I elles ho reconeixen: "És més divertit, més animat", riu la Fina. I la Susanna: "S'estableix una complicitat. El senyor que va de senyor, amb tot el que això significa, jo diria que és qui més s'ajusta al tipus de programa que volem fer". "Sí -continua la Gemma-, a mi particularment, em molesta una mica l'home que pot venir aquí com a home que veu tres dones i que, per tant ha de fer les brometes de "sou-tres-dones", no tres persones. I em molesta molt, i no tan sols aquí, sinó també a la ràdio. Ho notes de seguida, les persones que t'entren amb aquesta seducció fàcil i barata. Ara bé, que vingui un paio que sigui un 'senyor', a mi m'encan-

elles han deixat molt clar que és un senyor. No es presten al 'col·leguisme' que busquen els més joves. I mantenen aquella distància que no deixa que el joc es trenqui.

Dins aquesta nebulosa de sana dolenteria de quaranta-cinc minuts de durada, hi cap tot: preguntes serioses, bromes i la prova final, consistent a posar el senyor en una situació que no li és habitual. Així, el cantant Raimon fou interrogat sobre la seva garreperia, les relacions amb la seva dona Annalisa i la rivalitat amb Lluís Llach. D'altres personatges que s'han sotmès a aquesta digníssima i autèntica màquina de la veritat, allunyada dels *reality shows* que

ARXIU

La dolça, la veterana i la noia-'touché'

"El senyor que va de senyor és el que més s'ajusta al programa que volem fer".

ARXIU

Susanna Griso (24 anys), Fina Brunet (30) i Gemma Nierga (27), d'esquerra a dreta i segons la posició que ocupen a la taula del programa on dissecionen els senyors que es deixen.

—SUSANNA GRISO: A vegades, sota una pregunta dita molt dolçament, hi ha una bona dosi d'ironia.

—FINA BRUNET: Aquesta és la teva especialitat. És que la Susanna té aquesta manera de parlar, ¿eh, Gemma? Pot dir la cosa més grossa del món i no te n'adones. I

jo em penso que sóc una mica saltimbanqui, que faig de tot i no faig res.

—SUSANNA GRISO: Home, la Fina és la veterana. Es nota que és la que més experiència té en televisió i la que millor domina el joc amb la càmera.

—FINA BRUNET: Aquesta és la imatge que tens de base.

—SUSANNA GRISO: Ho dic perquè ets una mica la qui marca el camí i que reparteix el joc, encara que no estigui establert així. I la Gemma és la dolenta...

—FINA BRUNET: És la de les fuetades.

—GEMMA NIERGA: No, la dolenta no.

—FINA BRUNET: La Gemma és la més directa.

—SUSANNA GRISO: Sí, la picardiosa...

—FINA BRUNET: No fa marrada per fer-te una pregunta. A més, n'hi ha una, de pregunta, que sempre la fa ella, i és de demanar als senyors si ploren. Però no hi ha res d'establert, va ser una conya nostra.

—GEMMA NIERGA: Sí, però això és anecdòtic. **J. M.**

La tendència de *Tres senyores i un senyor* és, però, de deixar-los bé: "Queden molt contents —diu la Gemma—, i em penso que ha de ser així; no pot ser que vinguin al programa a patir i surtin dient: '¡Ooooh!'. "No ens volem quedar sense convidats", adverteix la Fina. Potser per això, el programa s'ha convertit pels senyors en una autèntica atracció fatal. Hi ha cua per a assistir-hi. Algun senyor, emperò, els costa més d'"aconseguir" que altres. I allò que més costa, ja se sap. És el cas, per exemple, del ministre espanyol d'Obres Públiques i Transports, Josep Borrell. "El perseguim des del primer dia", reconeix la Fina. "Està al caure", destapa la Susanna. Però tot té un final. I els senyors catalans també. Partint d'aquesta previsió, es fan, a hores d'ara, gestions amb molts personatges de fora dels Països Catalans. "Sí, el papa va estar a punt de caure", fa broma la Gemma. "Tot i que les sotanes no ens van gaire bé", li segueix la corda la Fina.

¿Hollywood? "Hi ha algú en cartera", però la Gemma no vol dir de qui es tracta. ¿Andy Garcia? "Amb l'Andy Garcia ens posaríem totes tres molt nervioses", confessa.

Fina Brunet, abans del programa, coneixia la Gemma Nierga i la Susanna Griso, però aquestes dues no es coneixien entre elles. Encara que assegurin que no saben per què les van escollir: "Nenes, veniu". I continuen: "De fet, ens va triar la Fina". I no se sap ben bé si continuen parlant de conya o seriosament. "En realitat, ens comencem a conèixer ara —afirma la Susanna—, perquè els nostres horaris són un autèntic desastre per a coincidir. És impossible. Ara volíem marcar un dia a l'agenda per anar a dinar o a sopar i no podem; l'una treballa de dia, l'altra de nit...". "Sí —afegeix la Fina—, i de nits diferents: jo treballa de matí-tarda, la Susanna de tarda-nit i la Gemma de nit-matinada".

El procés d'elecció, l'explica la Carme Basté: "En el cas de la Fina Brunet, la co-

neixiem perquè fa set anys que és a TV3, on presenta diverses edicions de telenotícies; la Gemma Nierga, també havia estat a TV3, co-presentant el programa-concurs *Dit i fet*, i la Susanna Griso, que acaba de descobrir el mitjà televisiu, és, igual que la Fina i la Gemma, una coneguda professional de la ràdio. La veritat és que vam anar bastant a buscar-les a elles, per la seva professionalitat i perquè en teníem molt bones referències. Després vam fer una petita prova per a veure com anaven davant la càmera, vist que alguna d'elles no s'hi havia posat mai o feia massa temps que no s'hi havia posat... i així vam tirar endavant el programa".

Costa de creure, d'altra banda, que aquestes tres senyores tan curioses no hagin vist el programa francès, inclòs en un *magazine*, semblant a *Tres senyores i un senyor*. "No volien que ens marqués i no ens l'han deixat veure", es lamenta la Susanna.

Joan Mari